

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 września 2017r. skierowanym przeciwko (...) LTD w R. K. (W. B.) powód K. J. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 90 780,05zł. tytułem wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanej usługi polegające na przeszyciu sukienek (pozew k. 3 – 6).

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 lutego 2016r. pełnomocnik pozwanej podniósł między innymi zarzut braku jurysdykcji krajowej i wniósł w związku z tym o odrzucenie pozwu (odpowieź na pozew k. 37 – 39).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód świadczył dla pozwanej usługi krawieckie polegające na szyciu sukienek przy wykorzystaniu dostarczonego przez pozwaną materiału. Po uszyciu zamówionych sukienek pracownicy powoda pakowali je do pudełek, które następnie odbierał zamówiony przez pozwaną transport (zeznania świadków: A. S. k. 128 – odwrót, R. S. k. 128 – odwrót).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów osobowych w postaci zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Sąd – wobec kategorycznego zaprzeczenia im przez stronę powodową - odmówił jednocześnie jako gołosłownym - wiary twierdzeniom pozwanej, jakoby pomiędzy stronami zawarta miała zostać na piśmie umowa przewidująca jurysdykcję sądu innego niż polski. Jedyny zgłoszony na poparcie powyższych twierdzeń dowód z zeznań strony pozwanej należało oddalić wobec niestawiennictwa na terminie rozprawy w dniu 3 sierpnia 2018r. osoby uprawnionej do reprezentacji pozwanej, która w świetle stanowiska pełnomocnika tejże strony miała złożyć zeznania na okoliczność zawarcia takiej umowy (stanowisko pełnomocnika pozwanej k. 128, postanowienia k. 129, 136). Wbrew ciężącemu jednocześnie na pozwanej z mocy art. 6 kc. ciężarowi dowodowemu, strona ta nie przedstawiła jednocześnie jakiegokolwiek innego dowodu mogącego potwierdzić fakt wcześniejszego udostępnienia powodowi wykluczających taką jurysdykcję tak zwanych ogólnych warunków L (...) z dnia 1 maja 2012r., jak również nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających fakt wyrażenia dla nich w jakiegokolwiek formie akceptacji przez powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie prawa unijnego generalne unormowania dotyczące jurysdykcji w procesie są aktualnie zawarte w **rozporządzeniu Nr 1215/2012 (B. I bis)**. W art. 7 wspomnianego Rozporządzenia wskazane zostały główne podstawy jurysdykcji szczególnej. Uzupełniają one jurysdykcję ogólną opartą na łączniku miejsca zamieszkania (art. 4). Omawiane przepisy wprowadzają od niej wyjątki. Artykuł 7 przewiduje pewną liczbę wypadków jurysdykcji szczególnej wyłącznie na zasadzie odstępstwa od podstawowej zasady zawartej w art. 4 Rozporządzenia Nr 1215/2012, ustanawiającej jurysdykcję sądów państwa członkowskiego miejsca zamieszkania pozwanego (por. wyr. M., C-228/11, Dz.Urz UE C z 2013 r. poz. 305, pkt 23). Otóż wedle art. 7 pkt 1 Rozporządzenia w sprawach dotyczących umów powód może złożyć pozew do sądów państwa, w którym znajduje się miejsce wykonania danego zobowiązania, przy czym dotyczy to również pozwów o zapłatę należności.

Pierwszą kategorią umów, dla których wprowadzono uściślenie, są **umowy sprzedaży rzeczy ruchomych**. Pojęcie umowy sprzedaży rzeczy ruchomych podlega wykładni autonomicznej, zgodnie z którą winno być ono rozumiane według kryteriów przyjętych dla tego pojęcia w Konwencji wiedeńskiej z 11.4.1980 r. o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów (Dz.U. z 1997 r. Nr 45, poz. 286 ze zm.), choć niekiedy w doktrynie zaleca się ostrożność przy stosowaniu tej analogii – por. K. P., Rozstrzyganie sporów, s. 824. Na wykładnię tę składa się również orzecznictwo (...) por. m.in. orz. z 25.2.2010 r. (C-381/08, L.) w sprawie (...) v. (...) S., zgodnie z którym umowy, których przedmiotem jest dostawa towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania, nawet w razie określenia przez kupującego wymogów dotyczących pozyskania, obróbki i dostawy produkowanych towarów, **ale bez dostarczenia przez niego materiałów** oraz **gdy dostawca jest odpowiedzialny za**

jakość towaru i jego zgodność z umową, należy kwalifikować jako "sprzedaż rzeczy ruchomych".

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, przedmiotem zawartej między stronami umowy była dostawa wytworzonych przez powoda towarów, niemniej jednak na przeszkodzie zakwalifikowaniu powyższej umowy jako sprzedaży stoi fakt, iż materiałów koniecznych do wytworzenia powyższych towarów dostarczała strona pozwana. Okoliczność powyższa nakazuje uznać nawiązany pomiędzy stronami stosunek prawny za umowę świadczenia usług, to zaś z kolei oznacza, iż w myśl art. 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie, w przypadku umów świadczenia usług forum executionis contractus winno być rozumiane jako **miejsce w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone**. Mając na uwadze, iż w sprawie niniejszej usługa szycia sukienek świadczona była w Polsce, przyjąć należało zatem jurysdykcję krajową sądów polskich.

Gdyby z kolei przyjąć, iż kryterium pochodzenia materiałów, które posłużyły do wykonania produktu końcowego, nie stanowi kryterium decydującego, charakter zaś taki przypisać pozostałym okolicznościom faktycznym, tym mianowicie, iż powód jako wykonawca odpowiedzialny był za końcową jakość wyprodukowanego towaru, wtedy z kolei zgodnie z art. 7 pkt 1 lit. b) tiret pierwsze, w przypadku umów sprzedaży rzeczy ruchomych forum executionis contractus należałoby rozumieć jako **miejsce w państwie członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały albo miały zostać dostarczone**. Przy stosowaniu tak ujętego łącznika kluczowe dla praktyki staje się pytanie o weryfikację miejsca dostarczenia w sytuacjach, gdy sprzedaż łączy się z koniecznością wysyłki bądź przewozu towaru do innego państwa. We wzmiankowanym orzeczeniu w sprawie (...) rozstrzygnął, iż **miarodajne jest miejsce faktycznego wydania rzeczy kupującemu w miejscu ich przeznaczenia co z kolei – w rozpoznawanej przez Trybunał sprawie wskazywało na sąd zagraniczny**. Stanowisko to nie wyklucza jednak możliwości poczynienia odmiennych ustaleń w umowie, co przyznał m.in. polski Sąd Najwyższy. W wyr. z 29.6.2010 r. (III CSK 255/09, L.) Sąd Najwyższy trafnie uznał, że zawarcie w umowie sprzedaży **klauzuli (...) (Ex W.)** opartej na warunkach I. stanowi wystarczającą podstawę do przyjęcia, że miejscem wykonania umowy jest zakład sprzedającego, znajdujący się w Polsce. Podejście to jest aprobowane w doktrynie (por. P. Grzegorzcyk, Jurysdykcja krajowa, s. 80 oraz powoływana tam literatura zagraniczna). Okoliczność powyższa wynika stąd, iż wedle tej właśnie formuły handlowej dostawa zostaje uznana za dokonaną w momencie postawienia towarów do dyspozycji kupującego w oznaczonym miejscu, bez zobligowania do dalszych czynności ze strony sprzedającego. W takiej też sytuacji organizacja transportu obciąża w całości kupującego, co z kolei oznacza, iż obowiązki sprzedawcy ograniczały się jedynie do wyprodukowania towaru i podstawienia go w określonym czasie i miejscu celem umożliwienia stronie pozwanej dokonania jego odbioru i przewiezienia do swojego magazynu. Analiza zaistniałego w sprawie stanu faktycznego oparta na treści zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wskazuje na to, iż także strony sporu organizując wzajemną współpracę posłużyły się tą właśnie formułą, to zaś oznacza, iż podstawy do przyjęcia jurysdykcji sądów polskich zaistniałyby także w przypadku zakwalifikowania zawartej między stronami umowy jako umowy sprzedaży. Z powyższych względów zgłoszony przez pozwaną wniosek o odrzucenie pozwu z uwagi na brak jurysdykcji krajowej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Z/ odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.